

1

De week begint. Daar gaan ze: van de koffie naar de studio, waar ze het woord van god ontvangen. ‘Verdomme,’ galmt de stem van regisseur Cees uit de luidsprekers in het plafond. ‘Steek dat kind dood. Iemand. Wie helpt ons?’

Geen van zijn collega’s in de studio geeft antwoord.

‘Wat de hel?’ vraagt de regisseur. ‘Dat meisje blijft maar janken. Waar is de moeder?’

‘Die staat hier nog steeds op de set,’ zegt opnameleider Mark de Punt. Hij spreekt vanuit de studio door zijn portofoon, door het microfoontje aan zijn hoofdtelefoon. Hij gaat voor een camera staan en verschijnt zo binnen het kader van een monitor in de regiekamer. ‘Ze doet haar best, volgens mij.’

En geluid.

In de regiekamer wordt een stoel omver geschopt. De mannen van de audio kijken even naar de ruimte naast hen, waar de luxaflex gesloten is. ‘Kinderen op de set,’ zegt hoofdgeluid Rogier. ‘Altijd gezeik.’

‘Dit gaat wel even duren,’ fluistert een stagiair door zijn intercom. ‘De opnameleider – Mark, toch? – probeert het kind aan het lachen te maken.’

‘Mooi,’ zegt Jasper, zijn collega. ‘Ik ga even naar de studio.’

Hij stapt snel langs de regie, langs donkere Vincent in

zijn hok voor de beeldtechniek. En de hoek om, door een zware deur, over kabels richting het kunstlicht aan het lage plafond in de studio. Naar het decor van de hotelbar, waar Mark gekke bekken trekt.

Enge bekken, eigenlijk. 'Dag kleintje. Kijk eens hier.'

Mark in een spijkerbroek die zeker 300 euro kost, in zijn maathemd uit de gelimiteerde collectie van een jubelend gerecenseerde boetiek in New York, probeert het puntje van zijn neus te raken met zijn tong. Zijn opvallend smalle tong, en het kind blijft huilen.

Daar staat hij dan, in het kunstmatige licht van een verder schemerige studio in Aalsmeer. Het zou net zo goed in Hilversum of Amsterdam kunnen zijn. Of in het buitenland zelfs, want de studio's zijn overal hetzelfde. Kabels en stof op de grond. Weinig zuurstof, want geen ramen.

De medewerkers gaan ook bijna allemaal hetzelfde gekleed. Ze dragen meestal zwarte kleding. Mochten ze tijdens spelshows in beeld komen, dan valt dat minder op. Ze mogen nooit in beeld komen. De technische ploeg, ze beweegt zich buiten het kader van een tv-scherf.

De opnameleider kijkt scheel en doet zelfs een aapje na, maar het kind blijft janken. De moeder van het kind brengt een flesje. Het kind blijft janken. Mark doet een gek dansje. Zijn collega's lachen wel, maar het kind blijft janken.

'Jezus Christus,' roept de opnameleider met zijn goed gestreken hemd.

'Ja,' zegt Jezus, de stagiair.

'Nee,' roept Mark. 'Geen grappen nu. Wie heet er trouwens Jezus, man? Ook dat nog.'

De jonge geluidshengelaar kijkt naar zijn collega Jasper, die lacht.

De baby krijgt nog harder, ineens. Ogenschojnlijk zonder reden. De moeder pakt haar kind op. Ze kijkt naar Mark, geschrokken en boos, maakt sussende geluiden richting haar

kind. Ze kijkt nog eens naar de opnameleider en loopt dan snel de studio uit.

En licht.

De stilte die volgt, zij voelt als een frisse nevel in de woestijn. Niemand wil deze rust verstoren. De zeepcollega's kijken wat om zich heen. Ze horen een spot in het lichtplafond brommen.

Vanuit het niets klinkt de stem van god weer, boven hen. 'Die moeder loopt hier vloekend weg met haar tyfuskind,' zegt regisseur Cees. 'Wat gebeurt hier allemaal?'

Terwijl de regisseur en zijn opnameleider ruziemaken, neemt Jasper de hengel van zijn onervaren collega over en gaat op zoek naar de brommende lamp. Hij beweegt de hengel door het decor, richt de microfoon een voor een op de spots en vindt de bron van het storende geluid. 'Rogier, kan jij de kabouters van het licht even sturen. Ik heb de brom gevonden.'

'Die staan toevallig naast me,' klinkt de stem van zijn baas Rogier in de hoofdtelefoon. 'Leo en Ronald. Ze komen allebei even kijken.'

Jasper schuifelt weg van het uitgelichte decor, geleidelijk het donker van de studio in. Maar als het niet zo komische duo van het licht daar is, moet hij de brommende spot aanwijzen en zichzelf aan de collega's laten zien die hij tot nog toe vooral kent van hun gezeur over hun salaris.

De mannen zijn een waterhoofd kleiner dan Jasper. Ze praten overdreven asociaal, zoals ook rijke mensen hun bekakte accent kunnen aandikken.

'Wie zal je helpen?' vraagt Leo. 'Kabouter Plop of David de Boskabouter.'

En camera.

Jasper glimlacht, met zijn ogen naar de grond. De gespierde Ronald slaat met een lichtstok tegen de spot. Leo kijkt naar Jasper. Ze staan net buiten de uitgelichte set. Er

zijn geen beelden van het knijpincident, horen ze fluisteren. Aan de cameramensen is te zien dat ze dit jammer vinden.

‘Hé lichtvrienden,’ zegt Mark, ‘ik probeer te overleggen met onze baas, ja? Kan het rustiger? Dat kind is weg, dus exit. En we kunnen niet schuiven met scènes. Dat lijkt me belangrijker dan jullie geram, of niet?’

‘Wat je wil,’ zegt Leo.

Mark staat met zijn rug naar de medewerkers in de studio toe. Hij spreekt via het microfoontje met de regie: ‘Ik heb dat kind geknepen, ja. Het is gebeurd. Dat was niet goed, maar we moeten verder.’

Actie.

Regisseur Cees is bijna letterlijk te verstaan via de hoofdtelefoon van de opnameleider, want hij schreeuwt. ‘Je maakt een nieuw kind, verzin maar wat. Ik geef je een halfuur. Gijzel een baby. Het kan me niet schelen, je regelt dit maar.’

Het is stil in de catacomben van het studiocomplex. Ergens, gangen verder, rijdt een decorwagentje. Het tl-licht zoemt. Verder horen ze enkel hun voetstappen op het beton. In de kelder van het studiocomplex staat de vaderlandse televisiesiegeschiedenis in het koude buislicht. Deze ruimte onder alle studio’s is ruim tien meter hoog, een labyrint vol decors, met gangen die overgaan in grote zalen waar bouwers en schilders werken aan de achtergrond voor nieuwe shows.

Daar lopen Jasper en Jezus met acteur Robert Veldwijk naar de hoek waar een zwerver ’s nachts ligt te slapen, denken ze.

‘Wat deed je hier dan?’ vraagt de acteur.

‘We hadden een liveshow gedaan,’ antwoordt Jasper. ‘Zaterdagavond.’

Met een glimlach zegt Robert: 'En daarna de geest laten waaien?'

'Een kleine vakantie van mijn gedachten, ja. Na de uitzending van *Dancing with the bride*, met die zure juryleden. Alleen drugs kan je helpen dat programma een plaats te geven. En ja, het was gezellig. Tot we dat volgeschreven papier vonden.'

'En jij was vrij, JC?'

'Die was druk met zijn buurman,' lacht Jasper.

'Hoezo?'

'Nee, laat maar,' zegt Jezus. Hij schudt zijn hoofd. 'De samenvatting van een lang verhaal: de overbuurman is een exhibitionist.'

'Vertel.'

'De garagehouder tegenover zijn huis staat 's avonds naakt voor het raam,' zegt Jasper. 'Een veertiger. Zonder hemd of broek. Met een spotje gericht op zijn dikke, witte buik en harige penis. Als Jezus voor het slapengaan de gordijnen sluit, ziet hij die buurman, schokkend met zijn heupen.' Jasper lacht en wijst naar het einde van de gang. 'Daar is de inham.' Ze lopen langs het decor van *Sesamstraat*. 'Hier.'

Hij wijst naar de gang aan het eind van de ruime hal vol decors van tv-shows. Decors die erbij staan alsof er ieder moment een show in kan worden opgenomen, als ze mooier belicht worden.

In de hoek van de gang ligt een stapel driftig beschreven papier. Vaak onleesbaar. Tussen pakjes drinkontbijt. Een donkere hoek naast het decor van de kinderserie, waar een doordringend mufte zwerverslucht hangt. Daar, naast grijze dekens, liggen scherven glas van ontplofte tl-buizen.

'Ik ruik je angst. Ik lees het geheim in je ogen.' Die zin, geschreven in blokletters. Robert raapt het papier op, leest voor: 'De schaduw beweegt langs de vrijstaande woning, in

het licht van een dievenlamp. Wind ruist om het huis, terwijl de weduwe slaapt op haar bank, kunstmatig opgewekt door kalmeringsmiddelen. Ze wordt niet wakker van het rommelen aan haar voordeur.' De acteur legt het vel terug. 'We moeten weer naar de studio, helaas.'

De mannen lopen terug. Naast de kamers voor de regie, het geluid en de beeldtechniek verspreidt de koffieketel in de loop van de werkdag een steeds zuurdere geur. Toch zijn er mensen die er de hele dag van drinken. Vooral de lichtmannen pakken vaak rond vijf uur 's middags nog een plastic bekertje om te vullen met de koffie die al vanaf de vroege ochtend warm gehouden wordt. Daar staan de acteurs en technici in een cirkel. Ze praten kinderlijk. Het middelpunt is het kind van Ella, de regieassistente: haar spastische dochter Lotte Vos.

'Zo Lotte,' zegt haar moeder, 'vind je het fijn om bekend te worden? Je komt op tv, schatje. Met het snoepje van de maand nog wel.'

Ray, een jonge en gespierde cameraman, lacht met een slok water in zijn mond. Hij slikt het net op tijd door.

'Nee-hee,' roept Ella, 'niet jij Ray. Jij bent mijn snoepie, natuurlijk. Maar Lotte is helemaal gek op Sasha. Haar hele kamer hangt vol met posters en kussens met zijn hoofd erop.'

Het kind houdt haar hoofd schuin, in een kramp, en slaat met haar armpje in de lucht. Ze brengt een geluid voort dat tegelijk op lachen en een roep om hulp lijkt.

'Oké.' Mark wrijft in zijn handen. 'Chop chop, naar de studio.'

Het kind van Ella slikt dagelijks medicijnen om minder om zich heen te slaan, en voor de scène een halfje extra. Kinderen voegen amper wat toe aan zeepseries, behalve wanneer ze worden ontvoerd. De wazige blik van Lotte is precies wat de serie nodig heeft. Ze huilt niet, ze beweegt

niet als een spastisch meisje en trekt geen actrices aan hun zorgvuldig gestylde kapsel. Ze zit op een bank in de set met een fleurig jurkje aan.

‘Het is een engeltje,’ zegt Mark. ‘Topkind heb je, Ella.’

Maar dan komt Sasha de set op. De acteur. Ineens staat het snoepje van de week naast Lotte. De ster van de show, vindt hij en een meerderheid van de meestal vrouwelijke fans van de show. ‘En hallo dan,’ zegt de zeepacteur. ‘Wie ben jij?’

Het kind pakt Sasha bij zijn oren beet en laat ze niet meer los. Ze probeert hem te zoenen met lippen vol kwijl. Sasha roept: ‘Mijn oren. Die scheuren van mijn hoofd af.’

Mark snelt toe maar het kind blaast als een kat in zijn richting. ‘Stoppen,’ roept de acteur. ‘Ze trekt nog harder.’

Jasper houdt zijn hengel boven Lotte en Sasha. De kleine fan en de naar zijn eigen mening grote acteur. De camera-mensen nemen het spektakel in beeld. Je weet het nooit, dit kan een mooi bloopertje opleveren voor de website van de serie.

‘Laat me los,’ roept Sasha met zijn opvallend rode oren. ‘Haal dat kind van me af!’

Mark komt weer in actie, maar Lotte – nog geen zeven jaar oud – is zwaar en niet te verplaatsen. Er zit geen beweging in dat kleine bastion van spieren.

Als ook het kind begint te gillen, laat Mark haar los. Lotte zit op slot en de oren van Sasha zitten vast tussen haar verkrampte vingertjes.

‘Geef haar een kusje,’ roept moeder Ella. ‘Kusje geven, Sasha!’

De regieassistente kent haar dochter. Dit kan zijn redding zijn, maar Sasha houdt zijn ogen dicht. Probeert de acteur nog een andere uitvlucht te bedenken?

‘Doe het,’ zegt Mark.

‘Zoenen,’ roept iemand.

Iedereen nu: 'Zoe-nen, zoe-nen, zoe-nen.'

De hele ploeg moedigt hem aan. 'Kom op, gun dat meisje ook een lolletje,' zegt de een. 'En wel op de mond, hè,' roept de ander.

Het gezicht van Sasha heeft nu dezelfde kleur als zijn oren: bordeauxrood. De stem van Cees is te horen in de studio. 'Voor mijn part gebruik je dat tongetje van je,' zegt de regisseur. 'We moeten verder, jongen.'

Sasha geeft Lotte een kus op haar mond en meteen daarna laat het kind zijn oren los. Sasha veegt eerst zijn mond af, wrijft daarna over zijn gloeiende oren. Lotte lacht dromerig.

'Verdomme,' roept de acteur. 'Gore stinkzooi hier.'

De regieassistente loopt op haar kind toe, aait haar en begint ineens hardop te lachen: 'Hé Sasha.' Ze giert het uit.

De jonge acteur wordt bijgewerkt door styliste Donna. Zijn kleding, zijn haar, make-up. Hij kijkt bescheten naar Ella en haar spastische kind.

'Ze hep het van de opwinding in haar broek gedaan,' roept de moeder. 'Broekie poep hè, Lotte.'

Het lukt niemand in dit interieur van een woonkamer om zijn lachen in te houden. Zelfs de regisseur proest het uit door de luidsprekers in het plafond, tot hij zijn microfoon met een plof dicht zet.

Snoepje Sasha kijkt om zich heen met hangende schouders. 'Wat een lol. Maar ik heb mooi pijn.'

'Je hebt er rode oortjes van gekregen?' zegt Mark.

Vooral de technici van het licht staan nog steeds hard te lachen. De rest van het team maakt zich klaar voor de scène. Na de kus en een schone pamper heeft niemand last van Lotte. Ze speelt met een pop op de bank en reageert natuurlijk. Dat is het enige wat de rol van haar vraagt: zitten, niet in de camera kijken. Van spasmen is niets te merken.

Wat binnen het kader gebeurt, geeft de medewerkers

goede hoop redelijk op tijd naar huis te rijden. De zinnen komen goed op de band. Er zijn geen schaduwen van geluidshengels te zien. Het acteerwerk is best geloofwaardig. De camera's nemen het goed in beeld. Dus actie, en verder met de show.

Tijdens de rit van Aalsmeer terug naar Hilversum vertelt Jasper met veel armgebaren over de film *Soy Cuba* uit 1964, in zijn ogen een propagandistisch meesterwerk, maar ook zeker een technisch hoogtepunt in de filmgeschiedenis.

Jezus luistert naar de uitleg van zijn vriend en collega, maar zijn gedachten dwalen af naar zijn overbuurman. Staat garagehouder Frank de Ridder vanavond weer met zijn pik voor het raam? Met zijn hand heen en weer boven dat gehaakte gordijntje.

'De film is betaald door communisten, om de revolutie te prediken, maar de regisseur maakte er geen typische propaganda van. Alleen al het eerste shot van de film...' Jasper zit voor in de auto, omgedraaid in zijn stoel.

'De opening is een shot van bijna tien minuten. Eén shot... Het begint op een flatgebouw, midden in Havana. We zien een schoonheidswedstrijd. Jonge vrouwen lopen langs in bikini, de camera beweegt in een gelijkmatig tempo langs de vrouwen, een presentator met een microfoon en dan langs het gebouw naar beneden. Langs mensen op balkons, met een prachtig uitzicht over de stad en de zee op de achtergrond. Helemaal naar beneden. Naar een feestje rond een zwembad. De camera glijdt langs drinkende mensen op ligstoelen, langs obers met dienbladen en dan het zwembad in.'

'Jij vindt het wel een aanrader, of niet?' Rogier mindert vaart bij het zien van een file net buiten het centrum van de stad.

Ze moeten stapvoets de ring over en rijden bijna een

halfuur later het Mediapark binnen, parkeren de bedrijfsauto en geven de sleutels af bij de stevig rokende medewerker van het depot. Ze lopen naar buiten. Rogier wenst de jongens een fijne avond en loopt naar het station.

‘Wat ga jij doen?’ vraagt Jasper. ‘Naar huis?’

‘Ja,’ zegt Jezus. ‘Naar huis.’

‘Heb je zin om die film te zien?’

‘*Soy Cuba?*’

‘Ja die, maar niet bij mij, want mijn vriendin houdt een meidenavond.’

‘Squirt-party?’

Jasper lacht: ‘Het vieze virus. Ook jij bent aangestoken, gozer. Dat wordt steeds erger. Maar goed, ik vind het toch belangrijk te melden dat slechts een klein percentage van de vrouwelijk populatie het in zich heeft om spuitend tot een orgasme te komen.’

Jasper haalt de film op, terwijl zijn collega bier en pizza's koopt. Daarna rijdt Jezus naar het studentenhuus dat hij met kinderen van rijke ouders moet delen, omdat hier bijna geen woonruimte is te vinden. Behalve daar waar geen werk is te vinden, honderden kilometers naar het noorden of zuiden van het land.

Hij woont in dat huis met een jongen en een meisje die altijd polo's dragen. De vonk sloeg over tijdens de introductieweek van hun universiteit. Het stelletje is niet thuis en door het open raam in de keuken ruikt Jezus de zomer als warme bloemen.

Het belletje van de oven klinkt vlak voor de deur.

‘Heet feestje bij mij thuis,’ roept Jasper terwijl hij naar boven komt. ‘Je kan daar niet zonder regenjas zitten.’

Ze werken hun pizza's weg met bier, op het dakterras naast de keuken, met uitzicht op de moskee. Daarna lopen ze naar boven, naar het benauwde kamertje van Jezus, die meteen zijn ramen opent. Hij zet zijn schoenen en sokken

in de krappe hal naast zijn kamertje en hij zet ook daar een raampje open.

‘Wil jij een whisky naast je biertje?’ Hij trekt schone sokken aan.

‘Goed idee,’ zegt Jasper.

Ze kijken naar de film op het bed van Jezus, met een paar grote kussens tussen de muur en hun rug. Het verhaal is meeslepend, zeker de scène waarin een doodskest door een straat vol mensen wordt gedragen en de camera als een helikopter boven de menigte zweeft. Ze praten amper tijdens het kijken, behalve over het feit dat Mark dat kleine meisje heeft geknepen.

Aan het eind van de film is het schemerig geworden. Jezus doet wat lampen aan, ziet dan zijn buurman van de bank opveren, alsof hij een schok krijgt.

Ineens staat de man rechtop voor het raam.

‘Wat?’ vraagt Jasper en hij komt erbij staan. ‘Aha, de buurman die het graag laat zien.’

‘Ja, lach maar.’

Jasper lacht. ‘Dat reclamebord. Is dat zijn naam: Frank de Ridder?’ Hij pakt zijn flesje bier erbij. ‘Een rugridder.’ Hij neemt een slok.

De Ridder houdt zijn kleren aan. Waarschijnlijk staat de reden voor deze preutsheid lachend naast Jezus, met een flesje bier in zijn hand. Met een glimlach op zijn lichtbruine gezicht. ‘Wacht eens,’ zegt Jasper. ‘Jij zegt toch dat je buurman naakt gaat? Dit valt me vies tegen. Hier. Nu loopt hij naar buiten, naar de garage. Het was best gezellig, maar wat een teleurstelling. Gaat-ie nog een potje werken of zo? Die film was een dekmantel. Ik kwam voor mannelijk naakt, dat begrijp je.’

Jasper neemt wat lege flesjes mee naar beneden en zet ze in de keuken op het aanrecht. ‘Ik zie je morgen weer,’ roept hij.

‘Tot morgen.’

Wanneer Jasper zijn fiets pakt, loopt de overbuurman net de hoek om. ‘Durf je niet, als ik er ben?’

‘Wat bedoel je?’ vraagt De Ridder.

‘Een showtje geven.’

‘Wat?’

‘Kom op zeg... Peepshow. In je huiskamer.’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zegt de garagehouder, terwijl hij over het hekje rond zijn voortuintje stapt. ‘Echt niet... En wat heb jij hiermee te maken?’ Hij opent de voordeur, kijkt nog even naar het zolderkamertje aan de overkant van de straat – ziet de gordijnen voor de ramen – en gaat naar binnen.